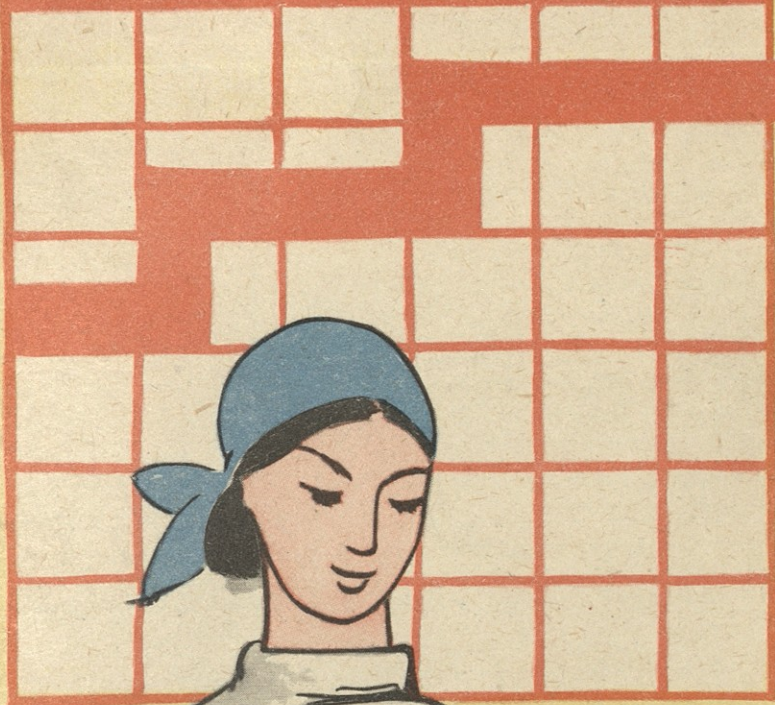

საგუზამ ბრავიკი

18

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

მ ა რ შ ი
აზრეუნების
დღეა!

საარჩევნო უბანი

რწა სიამით შემოვიდა
ჩვენი ქვეუნი გაზაფხული;
დღეს სამშობლოს ზეიშია,
უნაზირო, არწახსული.
ერთსულოვნად სმას გაძლევენ
ქვეუნი რჩეულთ ალბლ გულით.

№ 5 თბილისი მარტი 1962

ნაწუი

შირუკასტროლებზე

დავით თოლორდავამ მიატოვა სოხუმის «კურორტვაჭრობის» გასტრონომი, სადაც გამყიდველად მუშაობდა და მოსკოვს მიაშურა. მას არც ტრეტიაკოვის სამხატვრო გალერეია აინტერესებდა და არც მუზეუმების დათვალიერება, მხოლოდ ერთი ჭია უღრღნიდა გულს, რაც შეიძლება მეტი ფული ეშოვნა და რაც შეიძლება იოლად. მართალია, დავითს ერთი ძირი მსხალიც არ ედგა სოხუმში, მაგრამ, სამაგიეროდ, ხილი იმდენი იშოვნა, სათითაოდ რომ დაელაგებინა რკინიგზაზე, სოხუმიდან მოსკოვამდე გასწვდებოდა. საუბედუროდ, ბოლომდე არ დასცალდა თოლორდავას ბაზარში დაწყებული კარიერა და მოსკოვის მილიციის ოცდამეთოთხმეტე განყოფილებაში ამოჰყი თავი. მსხლით სპეკულაციას სამტრედიის რაიონის სოფ. გომის კბილის ტექნიკოსმა ა. მეფარიშვილმაც გაჰკრა კბილი. მან თავისი მოღვაწეობა მოსკოვის ბაზრებში გაშალა. როგორც მედიცინის წარმომადგენელმა, იფიქრა, მაგარი ხილი ხალხს კბილებს ატკენსო და დამპალი მსხლის გასაღება დაიწყო.

მსხლით ვაჭრობისათვის სამტრედიის ფიზკულტურის კომიტეტის მუშაკი ჩიტო გიგინეიშვილიც გაება ჩიტვიით მახეში და მოსკოვის მილიციას წარუდგა სპორტული «სალმით».

— მოსკოველები სისუფთავის მოყვარული ხალხია, აბანოში ხშირად დადიან და მაწაწურაც დასჭირდებათო, — გაიფიქრა გალის რკინიგზის სადგურის მწონავემა მ. არამიამ და ექვსასი მაწაწურა წაიღო მოსკოვში. მალე ბაზარში მისი გამყივანი ხმაც გაისმა:

— მაწაწურა, აბანოს მაწაწურა!

არამიას ხმამ მიაღწია მოსკოვის ერთ-ერთი რაიონის მილიციამდე და... აბანოს არამკითხე მომმარაგებელს კარგი აბანო მოუწყვეს. არამია მარტო არ იყო, რომ მოწყენოდა. მასთა ერთად მიაბრძანეს მაწაწურით სხვა მოვაჭრენიც: ვლადიმერ გამსახურდია — გალის რაიონის სოფელ შეშლეთიდან, ორესტი ქირია — წალენჯიხის რაიონის სოფელ კორცხელიდან, აბელ ყუფუნია — ზუგდიდის რაიონის სოფელ დარჩელიდან და სხვანი მოსკოვის ბაზარი ქართულმა ყვაველებმაც დაამშვენა, რომლებსაც მზრუნველად თავს დასტრიალებდნენ ჟუჟუნა აფშილავა — ცხაკაიას რაიონის სოფელ ხორშიდან, ვენერა თოდუა — გულრიფშის რაიონის სოფელ დრანდიდან და ალექსი სუზაშვილი — თბილისიდან. სულ მალე ეს სამეული მილიციაში მიიწვიეს ყვაველების დღესასწაულში მონაწილეობის მისაღებად.

ნახ. ნ. მალაზონიასი

— ყავას კონიაკით მიირთმევ, ბატონო?
— გმადლობთ, უყავოდი!

უსამართლობა იქნება არ ვახსენოთ მოსკოვის ბაზრების ისეთი თავგამოდებული «მოღვაწენი», როგორებიცაა: კუჭუჭი გობეჩია — ხობის რაიონის სოფელ ხეთიდან, ივდითი ლორია — სამტრედიის რაიონის სოფელ ჭოკნარიდან ხასან ვარშანიძე — ბათუმის რაიონის სოფელ ურეკიდან და სხვანი და სხვანი. ალბათ, მომავალში ადგილობრივი მუშაკები მეტ ყურადღებას მიაქცევენ მათ «მოღვაწეობას» ჩვენი სამშობლოს დედაქალაქში.

და განა მარტო მოსკოვი?

გორის რაიონის სოფელ ფლავისმანის მცხოვრები სიკო გიუნაშვილი როსტოვის ბაზრების «სული და გულია». იგი ჰყიდის როგორც თავის ჩამოტანილ ხილს, ასევე «ეხმარება» საქართველოდან ჩამოსულ ხილით მოვაჭრე სპეკულანტებს, ხელს უწყლის მათ და მერე თავის კისერზე გადააქვს მთელი ეს «დავიდარაბა». მაგრამ სიკო როგორ გასწვდება მთელ როსტოვს და მის «მძიმე უღელს» სხვებიც ინაწილებენ. როსტოვის მილიციამ მიმდინარე წლის იანვარში უკვე ბაზრის 21 ამაგდარი მიიბატია თავის განყოფილებაში. როგორ შეიძლება არ დავასახელოთ, არ უკვდავეყოთ მათი გვარები. აი ისინიც: ანზორ ბაღმწარიშვილი, ვახტანგ ფინდიშვილი, თენგიზ მურდალიშვილი, არჩილ ტატულაშვილი, სანდრო გიგაური, უშანგი ლომსაძე, ივანე გენძელაძე და სხვანი.

ვერ ავუვლით გვერდს ლენინგრადის ბაზრების რაინდებსაც და, თუ მათ საქმიანობაზე დაწვრილებით ვერ შევჩერდებით, უბრალოდ მაინც მოვიხსენიებთ გიორგი ავეტისიანს, ბორის ტოფჩიანსა და შოთა ქობალიას — სოხუმიდან, სოფელ აჩანდარის მცხოვრებლებს ძუკუ ინჯიასა და ჟორა ნაჭყებიას. იმედია არ გვიწყენენ და გვაპატიებენ ზემოთ ჩამოთვლილი «გასტროლორები».

ორიგინალური ვაჭრობის მეთოდი აქვს გულრიფშის რაიონის კიროვის სახ. კოლმეურნეობის წევრს ანდრონიკ ამალიანს. იგი სახლში მიტანით ვაჭრობს და საკუთარი «ვოლგით» გრხ 44—32-ით დადის არმავირში და პირდაპირ მანქანიდან ემსახურება მომხმარებელს. ამა წლის 22 იანვარს რვაას კილოგრამამდე მანდარინი ჩაიტანა არმავირში, მაგრამ მილიციის მუშაკებმა «ხელი შეუშალეს» ვაჭრობაში.

არმავირელთა მანდარინით მომარაგებაზე არანაკლებ ფიქრობს და ზრუნავს ზუგდიდის რაიონის სოფელ დარჩელში მცხოვრები ლიდა ქვარცხავა. სხვათა შორის, ამ საქმეში იგი მოხერხებულად იყენებს დარჩელის სასოფლო საზღოს მიერ 1961 წლის 18 დეკემბერს გაცემულ ცნობას, რითაც ლიდას ენიჭება სრული უფლება ყველა ბაზარზე შეიძინოს 2000 კილოგრამი სიმინდი, მართალია, ცნობაში არ წერია მანდარინის სპეკულაციით მოგებული ფულით შეიძენს სიმინდსო, მაგრამ ყველაფერი ხომ არ უნდა დაიწეროს? ზოგჯერ ნათქვამი უფრო დასაჯერებელია. აბა როგორ არ დავიჯეროთ ის, რომ ლიდა სპეციალურად რუსეთში სიმინდის საყიდლად წავიდა. იქნებ ზუგდიდის რაიონში არ მოდის სიმინდი? ძნელი დასაჯერებელია.

ლიდა ქვარცხავა რა სახსენებელია სოხუმის რაიონის სოფ. მერხეულში მცხოვრებ არუთინ არზუმანიანთან, ალექსანდრე რეპინიანთან, ივანე ოვანესიანთან და სოფელ ქვედა იაშტუხის მცხოვრებ ხაჩიკ ოვანესიანთან, რომლებმაც მართლაც გიგანტური მასშტაბის «საქმოსნობა» განიზრახეს, 8235 კგ მანდარინი გაამზადეს ტაშკენტში წასაღებად, მაგრამ ადღერის აეროდრომზე მიტანილი საქონელი მოულოდნელად გამოაცალეს ხელიდან მილიციის მუშაკებმა. თვითმფრინავი გაფრინდა, გაფრინდა ოთხი საქმოსნის გეგმებიც.

სასტიკად უნდა დისაჯონ ისეთი ადამიანები, რომლებიც თავს არიდებენ პატიოსან შრომას და თავიანთი შორეული «გასტროლებით» არცხვენენ ჩვენს რესპუბლიკას.

შ. რობაჰიძე
წ. მისენზისიერი

კვარტალი

არ გეგონოთ იმ კუდიანებზე ვლადიკავიკობდეთ, ჩვეულებრივ, ადამიანს ცრუმორწმუნეობის ძალით რომ ნათლავდნენ. ისეთი კუდიანები ფაქტიურად, არც კი არსებობდნენ. ჩვენ მათზე კი არა, ჩვენს შორის არსებულ კუდიანებზე გვექნება ღაპარაკი ვინ არიან ისინი?

უბრალო, ჩვეულებრივი ადამიანები, რომელთა საქციელს, ბევრის თვალსაზრისით, სულაც არ შეიძლება არაჩვეულებრივი ეწოდოს.

აი, ადამიანი ცხოვრობს პატარა ოთახში, აქვს დასაკეცი საწოლები, დასაკეცი მაგიდა, დასაკეცი სკამები და, მაინც, ყველაფერს რომ დაკეცავს, ისე ვიწროდაა, რომ, როგორც იტყვიან, თავი კუდს ვერ მოიქნევს.

ამჟამად ასეთი მდგომარეობა დიდხანს არ გრძელდება. საბინაო მშენებლობა ისეთი სწრაფი ტემპით მიმდინარეობს, რომ ახალბინიანებს ადვილად ვერც დაითვლი. ისინი უდიდესი სიხარულით ღებულობენ კეთილმოწყობილ ბინებს და სიხარულით გადადიან მასში საცხოვრებლად. მაგრამ არიან ისეთებიც, რომლებიც ათასგვარ ხრიკებს მიმართავენ. ვთქვათ, ყურად იღებენ მის სამართლიან თხოვნას, გაუშანშალავენ ორდერს და უბინაო კაცი ერთის მოსმით ბინიანი ხდება.

მეზობლებს ჰგონიათ, თავბრუსმტყვევით გაიქცევა, მთელ თავის ავეჯულობას ახალ ბინაში გადაიტანს და ქეიფს გამართავს. მაგრამ, გაგონილა? ავეჯი ახალ ბინაში გადავა, ნავთქურა, კბილის საწმენდი ჯაგარისი, ძველი ფეხსაცმელები, ძირგაგარდნილი ქვაბი ადვილზე რჩება და ფეხს არ იცვლის.

— რა მოხდაო? — კითხულობს მიამიტი მეზობელი.

— რა მოხდა და მოხდა ის, რაც თავში ვითხარით, დაიბადა კიდევ ერთი კუდიანი. უსამართლო საქმის სამართლიანად გასაღების მიზნით გამოიძებნება ვექილი, ნაცნობების ნაცნობი და შეიქმნება სასამართლო საქმე, რომელსაც სასამართლოებში სამართლიანად კუდიან საქმეს ეძახიან.

აი, მაგალითად: გაბაშვილის ქ. №12-ში 1937 წლიდან ნამდვილად ცხოვრობდა ქეთევან კუხიანიძე, ამას დაადასტურებენ კუხიანიძის მეზობლები, საბინაო წიგნაკები და ქეთევანის პასპორტი. ქეთევანმა ერთ საბედისწერო დღეს სამზარეულოში მდგმურის უფლებით ჩაასახლა სიმონიანების ოჯახი. რაც მართალია, მართალია, ვიწროდ იყვნენ სიმონიანები და, ამიტომაც, წერეს და წერეს განცხადებები, შეაწუნეს მოსკოვიც, თბილისიც, კუკაც, ქალაქის საბჭოც, რაიკომიც, რაიადმასკომაც და ერთ მშვენიერ დღეს მიიღეს ორთახიანი, იზოლირებული, კეთილმოწყობილი, ნათელი ბინა.

ბინას სიმონიანები 5-სულზე ითხოვდნენ, ხოლო ორდერი კალინინის სახ. რაისაბჭოში ოთხ სულზე გამოაწერინეს. ორდერის გარეშე დარჩა რობერტ სიმონიანი. ორდერში კი შევიდა...

რალა შევიდა, შეიყვანეს, და რალა შეიყვანეს, შეიტანეს, დმერთმა ულხინოს მის სულს. იმ დროისათვის უკვე ექვსი ფვის გარდაცვალებული პაიცარ მარტიროსის ასული სიმონიანი—ოჯახის დედა.

ახალ ბინაში გადავიდნენ რობერტის მამა, რობერტის ძმა, რობერტის საყვარელი მეუღლე, მაგრამ ფეხი არ მოიცვალა რობერტმა. ცოცხალი თავით ამ სამზარეულოდან არ გაავალ, აქაურობას შეგვეული ვარ, შეუტყვევლად ღვინის შეგვეული ჭირი მირჩვენია და აბა ერთი ვინემ სცადოს და აქედან გამიყვანოს, თავბედს ვაწყველინებო.

— მომილოცნია, რობერტ, ბინის მიღება!
— როდის ვეციფობთ, რობერტ?
— სულ ბედნიერებასა და სიხარულში, რობერტ! — მიმართავენ რობერტს მეზობლები, მაგრამ რობერტმა დაიყრუა თავი, თითქოს მას სულაც არ შეეხებოდა ეს სიტყვები, თითქოს არა

მას, არამედ მისი ოჯახის მხოლოდ სხვა წევრებს მიეღოთ ბინა.

არ შერცხვა რობერტს, ცოლი მესამე მისრვში გადაეყვანა, თვითონ კი დარჩენილიყო გაბაშვილის ქუჩაზე განსვენებულ დედა პაიცარის სულთან ერთად, რომლის იმ გრძელ ქვეყანაში წასვლას შემართად ამტკიცებს გარდაცვალების მოწმობა № 248.

კალინინის რაიონის სახალხო სასამართლომ დაუმტკიცა რობერტს, რომ არაფერი გესაქმნება გაბაშვილის ქუჩაზე, წაბრძანდი ცოლთან, მამასთან, ძმასთან, მიხედვით სახლს, ოჯახს, მაგრამ არ ასვენებს რობერტს კუდი. სული და გული

ცოლ-შვილთან აქვს ახალ ბინაში, ხოლო კუდი—გაბაშვილის ქუჩაზე. კუდს მოწმებზეც გამოუჩნდნენ: ადვოკატი, ცრუმორწმუნეები, ეძებენ საბუთს, ჩივიან, ქალაღს ქალაღზე უმატებენ და ბერავენ იმ საქმეს, რომელსაც სასამართლოში სამართლიანად კუდიან საქმეს ეძახიან.

ვიწროდ იყვნენ ქაშაკაშვილებიც თხინვალის ქ. № 22-ში. წერეს და წერეს ქაშაკაშვილებმაც, ვიწროდა ვართ და, სანამ გაიჭყლიტებით. მოგვეცით ბინა, ფართოდ, ღაღად გვაცხოვრეთო.

იღეს ყურად მათი თხოვნა და ახალი, იზოლირებული, ნათელი და კეთილმოწყობილი ოთხოთახიანი, 80 კვ. მეტრი ფართის მქონე ბინა მისცეს ქაშაკაშვილების ოჯახს კომბაინის ქ. № 74-ში.

მაგრამ წინდახედულები აღმოჩნდნენ ბარბარე და ნატალია ქაშაკაშვილები. წინასწარ, თავიანთ ყოფილ ბინაში უნებართვოდ და ჩაუწერლად აცხოვრეს ვინმე გურამ ვარლამის-ძე ბახტაძე და ახლა, ახალი ბინა რომ მიიღეს, კუდად გამოიყენეს. ჩატოგეს ძველ ბინაში და გულდაარსებულები გადავიდნენ ახალ ბინაში.

იჩივლა საბინაო სამმართველომ: ბინა უნდა ჩაეზარებინათ ქაშაკაშვილებს, არ ჩავაბარებს და გვიშველეთო. იჩივლა ბარბარე ქაშაკაშვილმა: ძველი ბინა ჩემი ზინაა და მე მეკუთვნის და მე მომაკუთვნეთო. იჩივლა გურამ ბახტაძემაც, მე შიგ მიცხოვრია, მე ბინა არა მაქვს, საღ წავიყვანო ჩემი ცოლ-შვილი, რატომ მიყრით ცოლ-შვილს ბინიდან, უკანონოდ ჩავსახლდი, მაგრამ კანონიერად მე დამიმტკიცეთო.

გაჩნდნენ მოსარჩლენი, მობასუხენი, თანამობასუხენი, მოწმებები, დამცველები—გაიმართა სასამართლო პროცესები. ძიების, საქმეების აწონ-დაწონვისა და განხილვის შედეგად გადაწყდა მოცილდეს ქაშაკაშვილების ძველ ბინას კუდი და გასახლებული იქნეს მოქ. ბახტაძე.

და გრძელდება ასე, იწერება უამრავი საქმე, ღებება ტომები, ცდებიან ადამიანები, იხარჯება ფული, ცვდება ნერვები, მრავლდება დამღურებულები და ნაწყენები, და... გრძელდება ასე განუწყვეტლივ და დაუსრულებლივ.

როდის მოისვენებთ და როდის მოასვენებთ სხვებს, ხალხს, საზოგადოებას, სასამართლოებს, კუდიანებო!

მ. კახელიშვილი ქარაზოტი

სახ. ზ. წერეთლისა

— კაცო, ხამართებელი არ გაგიღვსია, სახე სულ დამიკრა?
— რომ გამეღვსა, მაშინ ხომ უარესს გიზამდათ!

— სამადლობელი დალიე, მაგ ყანწით შენი სადღეგრძელო შევსვით!
— თუ ჩემი დღეგრძელობა გინდათ, ამას მასმევთ, კაცო?!

საბურთალო!

ტაქსის გაჩერებას რომ მივადწიე, ფეხები დაღლილობისაგან მეკეცებოდა. გრძელი რიგი დამხვდა, მაგრამ სხვაგან წასვლის თავი არ მქონდა.

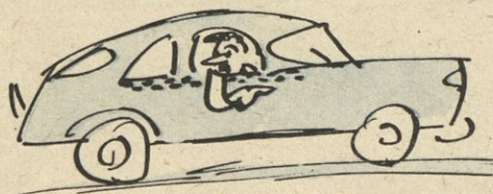
ჩქარა მწვანე თვალაკიაფებული ტაქსი მოსრიალდა.

— აბა, ვაგზალში ვინ მოდის?

— კაცო, ვაგზალში კი არა, სახლში მივდივარ.

— მაშ არავინ მოდის?.. წავედი.— მანქანა როგორც მოსრიალდა, ისე წასრიალდა.

— რა არის ახლა ეს, ტაქსია, თუ ავტობუსი?!

ბუზლუნი მეორე ტაქსის მოქროლებამ შეწყვიტა.

— საბურთალოზე ვინ მოდის?

— ბიჭო, ამ შუალამისას რა მინდა საბურთალოზე, წამიყვანე, თუ ძმა ხარ, შინ...

— «ზნაჩიტ», მუშტარი არ არის?

— მუშტარი რაღა არ არის...

— მაშ წავედი.

რიგს რამდენიმე მგზავრი გამოაკლდა და ფეხით გაუდგა გზას.

ამჯერად ორი ტაქსი მოგრიალდა.

— აბა, გარაყი, ვინ მოდის გარაყი-საკენ?

— სადაა ბიძი, შენი გარაყი?

— სად და საბურთალოზე. ვაპ, ბიძა-ჩემო, ეგ არ იცი?

— არა, ბიძი, აგერ სახლში გვინდა წასვლა...

— მეორე ტაქსი ნახე.

— შენც გარაყში მიდიხარ?

— გარაყში რა მინდა, კაცო, ვმუშაობ, ახლა «პერერივი» მაქვს და სახლში მივდივარ, თუ ავლაბარში ცხოვრობ, წავიყვან.

— კაცო, ავლაბარი კი არა, სახლში წავიყვანე, აგერ მოხუცებული ხალხი ვართ... ეს ჟურნალისტი, მე მხატვარი...

— არავისზე უარესად არცა ვწერ და არცა ვხატამი.. რაკი შოფერი ვარ, «პერერივი» არ მინდა?

— ეგ რა შუაშია, შვილო...

— ჰო, ესეა!

მან ტაქსი მოსწყვიტა ადგილიდან, მაგრამ სამ-ოთხ მეტრში უცებვე დაამუხრუჭა და ფანჯარაში გამოყო თავი.

— ისე, ვაბაშე ხელითა ხატამ?—თავის ხუმრობაზე თვითონვე გაეცინა.

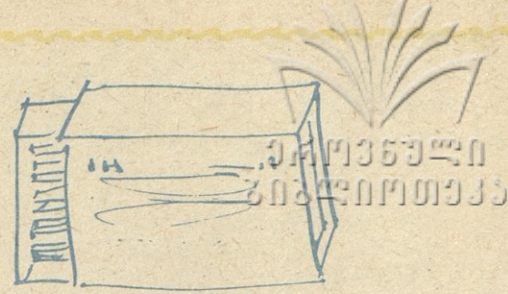
გადაწყვეტილება მივიღე. მოსულ ტაქსს ჯიქურ მივეჭერი და პირდაპირ ჩავჯექი.

— სად მიდიხარ?

— სოლოლაკში!

— ვაპ, წავედით, მეც კაკრაზ იქით მივდიოდი... დღეს ვეზიოტ, აი!.. დავითაშვილის ქუჩაზე ხომ არა ცხოვრობ?

ზ. გიგაზაშვილი

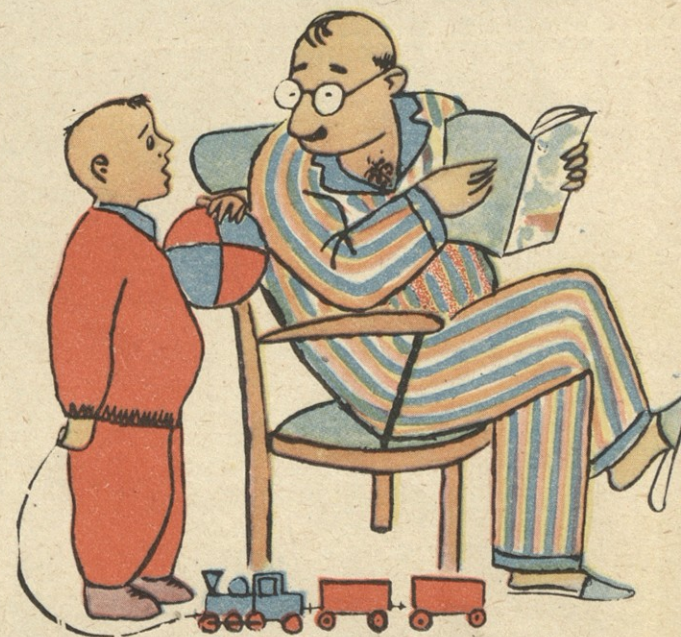
იქნებ შენ მითხრა, ქალაქო!

ერთი მეცხვარე კაცი ვარ, მუდამ თან დაედევ საქონელს, ბედნიერი ვარ ყოველმხრივ, მხოლოდ ერთი რამ მაღონებს.

სოფელში ვერ მიბასუხეს, იქნებ შენ მითხრა, ქალაქო, მინდორში როცა დავდივარ, რით მოვუკიდო თამბაქოს! თქვენ არ გეგონოთ, არ მქონდეს თან წაღებული ასანთი, მაგრამ ერთ პაპიროსისთვის ღერი მჭირდება ას ათი. ვისლა მივმართო, არ ვიცი, დარდი ვის ჩამოვუთვალო, გამიგეთ, რატომ გამოდის მცხეთის ასანთი უთავო. როცა კომუნიზმს ვაშენებთ, ასე დიადი დრონია, რაში დასჭირდა ფაბრიკას ფოსფორის ეკონომია!

ბათირა არაბული

ღუშეთი, ბარასახო

— მამიკო, მესხი მატყუარა და დამრტყმელია?

— ეგ საიდან მოიგონე, შვილო?

— რადიოში სულ იმას გადმოსცემენ: მოატყუა ერთი, მოატყუა მეორე, მოატყუა მესამე და დაატყუა...

ერთ პრაქტიკოსზე

ამბობენ, რომ კოპტურ ენის გრაზტიკას ადგენ; ზოგი შენკენ იხრება და ზოგი კიდევ მათკენ.

შენ არა გაქვს საფუძველი ბრაზისა და სევდის; რა იციან, რომ ქართული — კოპტურია შენთვის!

აპაკი გელოვანი

ზოგიერთი მოქალაქე არ უფრთხილდება მწვანე ნარგავებს, ფეხით თელავს გაზონებში დარგულ ყვავილებსა და მცენარეებს. ასეთ მდგომარეობას იხიცი უწყობს ხელს, რომ ავტობუსისა და ტროლეიბუსის ზოგიერთი მძღოლი გაჩეობის ადგილზე არ აჩერებს მანქანას.

ნახ. ე. ბერძენიშვილისა

— სად გადადიხარ, მეგობარო, ყვავილები გინდა გათელო?!
— მაშ რა ვქნა, ხომ ვერ შევფრინდები ავტობუსში!

რა ვუხველო ჩემს გასაჭირს

ახალგაზრდა კაცი რევიზორად დამაწინაურეს და, ალბათ, ბევრი ფიქრობს ასეთი პროფესიის კაცს რა უნდა გაუჭირდესო. მაგრამ არც სულ ისეა საქმე, როგორც თქვენ ფიქრობთ. გთხოვთ მომისმინოთ. როგორც ყველას, რა თქმა უნდა, მეც მყავს უფროსები. ჰოდა, ერთ მშვენიერ დღეს დამიბარეს და მითხრეს მაწონკომბინატი უნდა შეამოწმოო. ბრძანება ბრძანებაა და მეც შევუდექი ჩემი უფროსების ბრძანების შესრულებას.

კომბინატში მისვლისთანავე შევუდექი საქმეს. რევიზორი რის რევიზორია, თუ არ ქექა და არ თხარა, მეც ვქექავდი და ვთხრიდი, მაგრამ რა ვიცოდი, რომ იმ ერთი თავგებით დამემართებოდა, რომელმაც თხარა თხარა და კატა გამოთხარა. კომბინატში ცუდი ხელმძღვანელობის გამო ყველაფერი რიგზე არ იყო. გადახარჯვისა და გაფლანგვის ფაქტებს წავაწყდი და, როგორც მოვალეობა მოითხოვდა, ცხრაგვერდიანი მოხსენებით ბარათი დავწერე. დავწერე და ჩემს უფროსებს წარვუდგინე. უფროსებმა გადაიკითხეს და იღრიალეს:

— ნეტო იხეულა კომბინატში ყველაფერი თავდაყირა ეკიდა, ეს შეუძლებელია!.. — და სამსახურებრივი, მოვალეობის შესრულებისადმი გულგრილი დამოკიდებულებისა და გამორკვევის არაობიექტურად ჩატარებისათვის საყვედური გამაკრეს შუბლზე.

დიდხანს არ გაუვლია, რომ ახლა ყინულსატენ ქარხანაში მიმავლინეს, რა თქმა უნდა, შესამოწმებლად-ქარხანაში მისვლისთანავე საანგარიშოს დავუწყე ჩხაკუნი. გულდასმით გავსინჯე ყოველი საბუთი, მაგრამ თქვენც არ მომიკვდეთ, უარყოფით ვერაფერს ვერ წავაწყდი. კმაყოფილება და განარებულება ახლა თერთმეტგვერდიანი ქება დავწერე, სადაც აღვნიშნავდი, რომ სხვა საწარმოებმა ამ ქარხნიდან უნდა აიღონ მაგალითი-მეთქი და უფროსებს წარვუდგინე. უფროსებმა გადაიკითხეს და უფრო მეტად იყვირეს:

— ამ შტერს ვის გადავეკიდეთ. სად გაგონილა ამხელა საწარმოში ყველაფერი რიგზე იყოს და ხელჩასაკიდი არაფერი არ მოიძებნებოდესო!.. და უყურადღებობისა და დოყლაპობისათვის კიდევ გამაკრეს შუბლზე საყვედური უკანასკნელი გაფრთხილებით.

გეკითხებით — რა გზას დავადგე, რომ ჩემი უფროსების რისხვა და საყვედურები ავიცილო?!.

ნ. ნუპრიძე

მ. მარმარაშვილი

აწიში მოკლე

რუსთაველის პროსპექტს მივყავები, თვალი გამიარბის აქეთ-იქით. შაუ, რამდენი ღამაზი გოგო დადის, წამწამებბარბინილი, თმაშეღებოლი, ლაშებგაახუნებული, მწიფე წაბლივით ბურბურა პალტოებში გამოხვეული და რამდენ ჩემსავით უცოდველ და უმანკო ადამიანს შლის ჭკუიდან. ჯანდაბას ჩემი თავი, მე, რაც არ უნდა იყოს, ხანში შესული ვარ და თავის შეკავების უნარი მაქვს. მაგრამ ლაღობის წყლებთან აწყვეტილი მოზგრებივით თვალბდაქაჩული ბიჭები მეცოდება. „მშობლებო, ნუ გამოუშვებთ ამ სახით ქუჩაში თქვენს შვილებს!“ იბადება ლოზუნგის სათაური ჩემს გონებაში, მაგრამ უცებ ვიღაც უცნიდან მეპარება, თვალბებზე ხელს მაფარებს და ბოხი ხმით მეკითხება:

— აბა, თუ გამოიცნობ, ვინ ვარ?
 — დომენტი!
 — შაიტ, შე გლახა!
 — კირილი!
 — შაიტ, შე გლახა!
 — აფრახიონი!
 — შაიტ, შე გლახა!
 — ნესტორი!
 — შაუ, ეს სულ არ გამოტყინებულა? — მიმართა უცნობმა მეორე უცნობს ისე, რომ ჩემთვის ხელი არ გაუშვია.
 — მაინც ვინ ხარ, დალოცვილო? — ვკითხე მე.
 — დათიკო ვარ, შე გლახა, დათიკო!.. — მიპასუხა მან სიცილით და ხელი გამიშვა. მოვიხედე, ჩემს წინ მარსიანელივით უცნობი კაცი იდგა და ცხენივით ხვიხვინებდა.
 — ვერ მიცანი, ჩემო მიშა? — მკითხა მან ჩემი გაოცებული სახე რომ დაინახა.
 — იასონი მქვია მე!
 — სახელი გამოიცვალე? — გაუკვირდა მას.
 — არა, ბატონო, იასონი მერქვა ყოველთვის.
 — მერე, მე ვერ მიცანი?
 — ვერა, ბატონო.
 — არ გახსოვს, კაცო, ამ სახი

წლის წინათ ქალაქის პროკურატურიდან რომ გამოვედი, შენმა მოადგილემ რომ წაგვიყვანა დარიალში, თამადა იყავი მაშინ შენ, ჩემო იასონ...

— ააა?! — გავიხსენე მე. — გამარჯობა, გამარჯობა.

— მაღლობა ღმერთს, რომ მიცანი, გავიმარჯოს. რას შვები, როგორ ხარ? შო, მართლა, გაიცანი, ჩემი უახლოესი მეგობარია... — გამაცნო მან თავისი თანხმლები. მე ხელი ჩამოვართვი უცნობს. ცოტა ხნის შემდეგ იგი დაგვემშვიდობა და წავიდა. დათიკომ მკლავში ხელი გამიყარა და მოედინებდა წამიყვანა.

— მეგობარი კი არა, ჯობიარია, ვიგინდარაა, შეჭამა ქვეყანა. არ იქნა მაგის მუცლის გაძღობა, ორი სახლი აიშენა, ერთს უიღის ახლა, გავსო ნათესავებით არტელი. მასალები მაქვს მაგაზე, თუ დაინტერესდები, გაჩვენებ, მერე შენ მოუარე შენებურად... — ამ ლაპარაკში რესტორან „თბილის“ მივუახლოვდი.

— შევსულიყავით, თითო ჭიქა აგვეწია, ძველი დრო გავგეხსენებინა.

კიდევაც მშობდა, კიდევაც მწყურდა და უარი ვერ ვუთხარი. შემოვუსხედით მაგიდას, მოგვიახლოვდა მომტანი:

— რას მიირთმევთ, ბატონო?
 — რა გაქვს? — მკითხა ჩემმა მასპინძელმა.

— ყველაფერი!
 — მოიტანე ყველაფერი და ოთხი ბოთლი გურჯაანი, — დაუკვეთა დათიკომ. ნახევარ საათში სუფრა გაეფხო: სულუგუნი შემწვარი, სულუგუნი მოხარშული, სულუგუნი ისე, წიწილი, მწვადი, სუკი, ხინჯი, ჯონჯოლი, ასეტრინა, მასარაფი. დათიკომ დვინთ დაახსნა მაღალფეხიან ჭიქაში, ფეხზე წამოდგა და დაიწყო:

— ადამიანი იმიტომ გააჩინა ღმერთმა, ჩემო ბიკენტი, რომ...

— იასონი მქვია მე! — გავახსენე მასპინძელს.

— ჩემო იასონ, რომ... ტუპილია

— გაიგი, ლუარსაბისათვის ოპერაცია გაუკეთებიათ და კუჭში 20 ცალი დანა-ჩანგალი აღმოჩენია!

— ვაჰ, ჩვენი რკინეულობის მალაზიის ფილიალი ხომ არ აქვს მუცელში?

მაგი ადამიანი ადამიანის მტერიაო, ადამიანი ადამიანის ძმია, მოყვარეა, ნათესავია, ნათლიაა და ყველაფერი, შენ ხარ ჩემი ბატონი! ამ პატარა ჭიქით და დიდი გრძნობით, მთელი ჩემი შეგნებული ადრეობის ღრმა მეგობრული გამოვლინებით ასპექტში მიწა დავლო, უეჭველად მომზადებული, ჩვენი მთავრობის მიერ დაფასებული, თავმდაბალი, გულისხმიერი პროკურატურის, — რომელიც ჩვენ უეჭველად გვიცავს სიმართლის გამოაშკარავების წმიდა საქმის სფეროში, — მუშაკის პატივცემული... შენი მამის სახელი მარჩქე! — მთხოვა მან.

— ევგრაფი. — ვაჩუქე მე.

— იასონ ევგრაფევიგოჩის მარად საყვარელ სადღერძქელს, აგაშენა ღმერთმა და იცოცხლე მანამ, ვიდრე პროკურატურაში შენი უმწიკვლო მუშაობა არ მოგწყინდება... — დამთავრა მან, ჭიქა ბოლომდე გამოსცალა, სველი ტუჩები მაჯით გაიმშრალა, მოვიდა. ორივე უპურში ხელი ჩამავლო, თავისკენ დამქაჩა. ტუჩებში მებღვნა, სული ამოშხადა და თვალცრემლიანი დაჯდა თავის ადგილზე. მე გაშტერებული ვიჯექი, ის კი ექსკავატორივით ნთქავდა უხვ სუფრას. პირწმინდად რომ მოასუფთავა სუფრა და გულზე დაცემული ლუკმა რომ მჯიდის მიშველებით, როგორც იქნა, გადაულაპა, ისევ აიღო ჭიქა.

— ამით, ჩემო იასონ, ერთი სათხოვარი მაქვს შენთან... გადამეკიდა ერთი კაცი, აფერისტი, უნამუსო, პირუტყვი, შურისანი, არტელში რატომ მუშაობო, კარგად რატომ ცხოვრობო, საჭმელს ყოველდღე რატომ ჭამო და... თქვენს პროკურატურაშია ახლა ჩემი საქმი...

— რომელ პროკურატურაში, კაცო! — გამიკვირდა მე.

— ვითომ არ იცი, ქალაქის პროკურატურაში, შენთან, — გამიღიმა დათიკომ.

— მე, ჩემო დათიკო, ოთხი წელია იქ აღარ ვმუშაობ, სხვაგან გადამიყვანეს... — გავუღიმე ახლა მე დათიკოს. დათიკოს უცებ ჩვენს მაგიდაზე გადფარებული ჭუჭყიანი სუფრის ფერი დედო და უბა მოენგრა.

— რა მოვივიდა, დათიკო! — შევწუხდი მე და ფეხზე წამოვხტი.

— არაფერი, არაფერი, სუკმა მაწყინა, ალბათ, გაყინული იყო... ამ წუთში მოვად. — თქვა მან და ადგა.

გავიდა წუთი, საათი, ორი, სამი, ოთხი...

— ოცდაათი მანეთი და 40 კაპიკი! — მოთხრა მომტანმა და ანგარიში დამიღო წინ.

— რაო?! — ავხედე მე გაკვირვებულმა...

— რაო და აღარ მიღიხარ? — მკითხა მან. მე გავხედე ცარიელ დარბაზს, მაგიდაზე აყუდებულ სკამებს. ნახარჯი მაგიდაზე დავაწყე და გარეთ გამოვალასხადი.

— იასონს გაუმარჯოს, იასონს! — დამარტვა ვიღაცამ ხელი მხარზე. მოვიხედე, ჩემს წინ ჩემი ძველი მეგობარი იდგა.

— რას შვრები, როგორ ხარ, როდის ჩამოდი, სად მუშაობ?.. დამაყარა მან კითხვები.

— აღარ ვმუშაობ პროკურატურაში. — ვუპასუხე მე და სახწრაფოდ გავცილდი გაოცებულ მეგობარს.

იასონ გიკსამია

ნიანგი

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

ფოქოპარაფიო

აი ბალი. ბალი სამას არაგველთა. ბალი წალკოტი. სიამის მომგვრელი, მარდილობელი, ზაფხულობით ქალაქში დარჩენილთა თავშესაფარი.

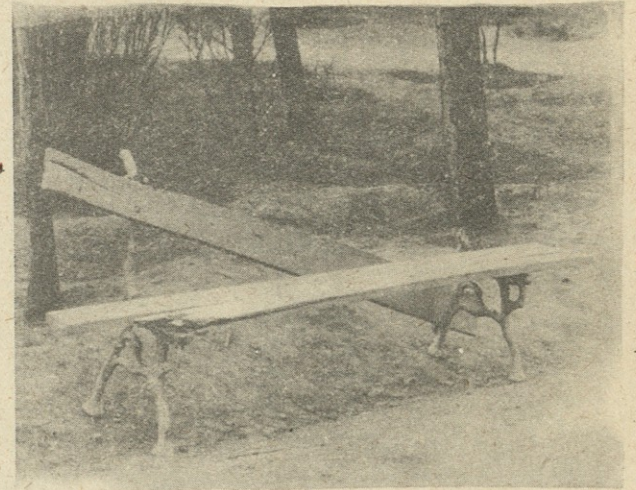
მოვლა უნდა ქუჩას, სახლს, ადამიანს და ბალსაც. ხეს რომ დარგავ, იმასაც უნდა მოვლა, სკამს რომ დადგამ, იმასაც უნდა მოვლა, ნათურას რომ ჩამოკიდებ, იმასაც უნდა თვალყურის დევნება.

ერთი სიტყვით, მომვლელი და პატრონი უნდა ყველაფერს და, მაშასადამე, სამას არაგველთა სახელობის ბალსაც—ორთაჭალის ბალსაც, რომელზედაც გრიგოლ ორბელიანმა ამღერა ლოპიანა: «ორთაჭალის ბალში მნახე ვინა ვარო».

«მუშტი-კრივი მნახე ვინა ვარო»,—რომ ამბობდა ლოპიანა, ის მემუშტიკრივეთა ნაშიერნი სამას არაგველთა ბალშიაც მოღვაწეობენ ამჟამად, ქვებს ესვრიან ბოძებზე დაკიდებულ ლამპიონებს და, მათდა სასახელოდ უნდა ვთქვათ, ზუსტად ურტყამენ მიზანში. მუშტი-კრივის უმართავენ სანაგვე ყუთებს, ყირაყირა აკოტრიალებენ, ფიცარ-ფიცარ შლიან სკამებს და წალკოტად მისაჩნევ ბალნარს ნაომარ და ნაპარტახალ ადგილად ხდიან.

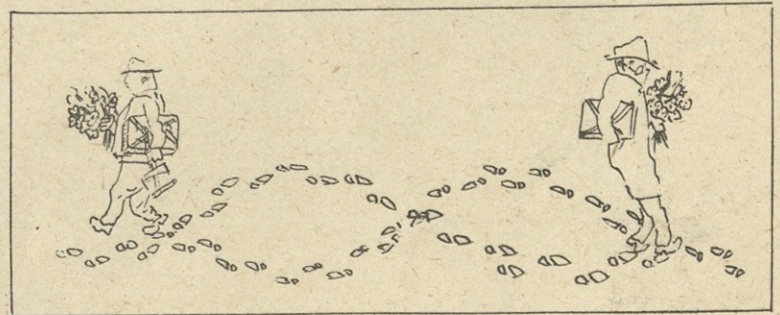
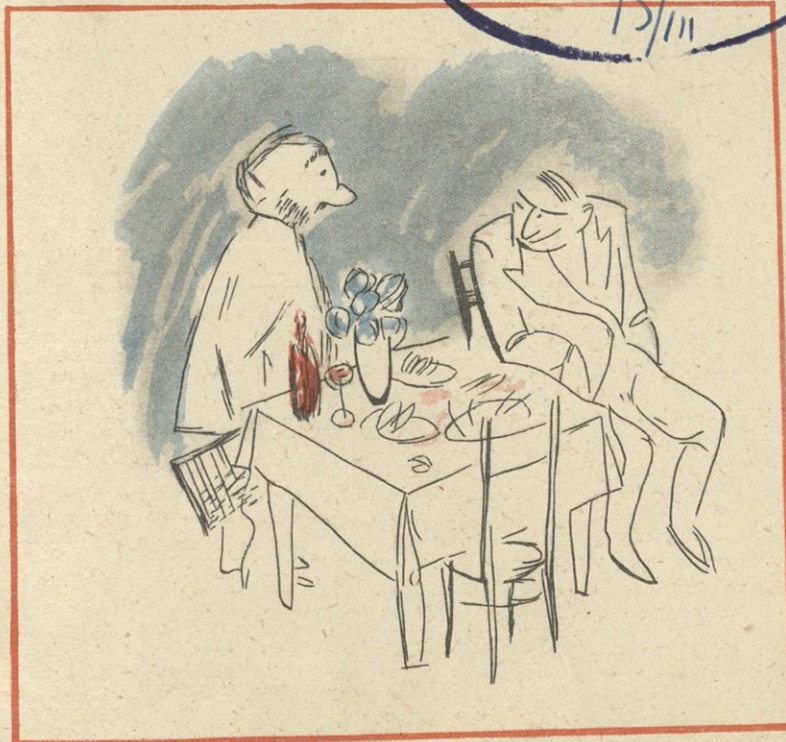
ეს ნაგავიც იმ ბალიდანაა. იქნება ფიქრობენ, ბალი სურნელებას უნდა აფრქვევდესო და, ალბათ, იმიტომ ახვავებენ იქ ნაგავს.

მოვლას ითხოვს ბალი და გოდებს უპატრონობით გულმოკლული.

130
19/11
62

ნ.ბ. ნ. შალაზონისა

უტექსტო ხუმობა ო. ბრეგვაძისა

- ბატონო, თქვენზე 18 მანეთია!
- ბატონი შენ ყოფილხარ, ტყავს რომ მაძრობ!

რედაქტორი ნ. შველიძე.

სარედაქციო კოლეგია: ნ. დუმბაძე, ს. კლდიაშვილი,
ნ. მაღაზონია, მ. ქარჩავა, ო. ჭელიძე.

საქ. კმ ცენტრალური
კომიტეტის
გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ეურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нянги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის გამზ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის—1-76-69, საერთო განყოფილების—3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 1/III-1962 წ. ქალ. ზომა 70×108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5. პირობით ფორმათა რაოდენობა 1 ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14. შეკ. № 481, უფ. 02487 ტირაჟი 40000

თავგასული ფაშისტები ოას-ის ორგანიზაციიდან უოველდლიურად ახდენენ ტერორისტულ აქტებს საფრანგეთსა და ალჟირში. სწავლად იმისა, რომ აღკვეთონ მკვლელობა, საფრანგეთის ხელისუფალნი და პოლიცია თვალს არიდებენ ოას-ელი ფაშისტი არამზადების თარეშს.

უველა ხელახს, გარდა პოლიციისა. ანუ როცა არ უნდათ ცხვირწინ დაინახონ.